

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Incipiens ab Anno Domini D.XVIII. perducitur vsque ad Annum D.XC.
nempe ab Anno primo Iustini Senioris, vsque ad quintum Mauritij Augusti.
Complectitur annos LXXIII.

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 547. Vigilii Pap. Annus 8. Ivstini Imp. 21. Totilæ Reg.
6.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14926

& Philippi diaconi, qui in momento translati sunt & loco in locum. Voluntatem enim timentium se fecit Dominus, & desiderium pauperum exaudiit. Etenim cupientem sicut vitium (nam Palchi agere Hierosolymis, id magno miraculo praeceperit ei Deus diues in omnes, qui in uocantibus, non fenebant, ut virtute ex diuitiis tempore temporis ministrari, quo minus praetare tempore valer, quod olim aliis concepsisse legitur.

Quia tamen in loco Peri sufficiens est in sedem Hierosolymitanam Episcopiam (vel dictum est) Macarius nomine, in insolucione adductus est hacten ad eum ab eis commissione separantur, ut pacet ex codem Stephanis ac crux id potius ex leuitate, quam uictorie factum, esse adiungat, quod ab eis auctore narrantur infestus verbis istis: Cum alii hi suos, sine genere Arabi, in ieiunio nomen caput scali, ipse aliquando scandalizari est in Macariu[m] ac his corporaliter vel ieiunante, molesto que comuicauit illi. Quidam ergo dia[con]s ab Iacobu[m] significauit Abbat[em] Simeonem, qui erat in monte Mirabili (dicit autem a Theophilu[m] millesimis eiusdem) dicens: Credo sum, & quo ab eo necesse nego verobales, quod posse auxiliari mihi, & conuincere Macariu[m] de cetero detrahit. Indica mihi, Pater, quid agere ab aliis de fratre, qui ieiunatus est, & de illo, qui se curu[m] ex ieiunio confinxerat. Responsum autem Abbat[em] Simeon Abbat[em] Iacobu[m] dicitur: neque te ipsum a familia Eccl[esi]e separas: neque enim illam nobis gratiam Domini nostri Iesu Christi eti[am] Dibonac de Macario ibi. In vita sancti Gregorij Episcopi Agigentini prolix a parte honesta patet intentio Macario isto, eidemque spiritus prophetie tribulatur ab eoque ipsum Gregorium diuconum ordinans, ac coram illis. Fuit autem hic eius nominis secundus Hierosolymorum Episcopus: Senior enim Macarius vix temporibus Constantini Magni Imp.

IESV CHRISTI
Annus 547.

VIGILIUS PAP. IVSTINIANI IMP. 21.
Annus 8. • TOTILA REG. 6.

Q[uod] VI sequitur post Basilij Consularum annus lexus, idem numeratur Domini quingentesimus quadragintus leptonis, qui & a Proculo ponitur beli Gotthicis annis duodecimis: quod cum obiectu anno superiore in Roma & Toscana, graui premere tot inedia, ad eam tenetum incepit opera Pelagi diaconi S. Romane Eccl[esi]e: cuius res gestas cum Totila hisciplio anno duodecimo beli Gotthicis, simul & cladem Virbi & item describit Procopius: Et inquit: Iuni sunt inter Romanos & sacros Pelagii qualia diaconi, qui duobus annis communatus, maxime sibi iust Imperatore concubuerat amicitiam. Unde & pecunias in maxima circumfulsis, Romam se paulo ante, pax obliterata, consergata. In eaque denda obsequio necessariae incepit partem tam largioris imparte, cum solleatis haec esset inter Italos omnes vir probus, magnus enim (vii p[ro]tra) ab artus & in proximis quippe benevolentia glorioso reuultus. Huius igitur, cum praefatam indequandam Romanis & difficultus patreteret, facile fraude, convenienter ut Toscana praeceperat, paucorum sibi dierum inducis in h[ab]itu conditum in datus, fuit inconfusus inter se tempus nemo sibi suppossi ex Beati anterioris, fuit uita, se ipsius uerboque barba prouident. Haec mordet, vbi ad Totilam Pelagius venit. & ab eo est perlongus scriptum, prior Totilam sic excessus est:

Confiteor tunc apud barbas tuas omnes id lege castum esse, oratores in plausu[m] solent & reverentur. Misi vero, qui uirtutis suis amplexu[m] comparavimus, qualia ei tu, honorum deferre simus & reverentiam tampidem fiduciam fuisse. Sed oratione delatorum, fuit illatum hoc ignoramus, non perfidiorum mansuetus, fuit uerborum summiditate & elegancia decimi reor: sed cum tu a quendam fatetur, vel non satis admidam verbis vnu[n]tor. Quicquid illius itaq[ue] honor defers maximus soleat, qui uirtute maxime soleat, sed si ignoramus, per carceris affectu[m]

quovis commentaria quedam & subdola fecerit verba, ad suos maxedicas. Cetera quidem, Pelagi, quae a nobis petitis, facile convequeris, tribus duntur eti[am] exceptis, & vbi haec caueris, ut plena subiectis magis expedire: ne forte maximam ipso casam prebeat, quo minus coram vel patras, quorum ob gratione h[ab]emus, vel nos forte ex te infelis inciser. Petere namq[ue], quae premissis heudaque rebus consentiant, plurimum preculdu[m] facit, nemo pro votu ut quippani consequatur.

H[ab]is autem sic interdicto, ne quoquasi pacto pro Siculis, vel Vrbis manibus hisce, vel transfiguris feruis verba mons facias quandoque fieri posse, ut aut Goborum opera ut pro Siculis quiescas, aut murus ut iste Vrbi integer maneat, vel frusti ipsi, qui notificiū nunc militante, has quondam de cetero domino seruant. Verum ne videmus has sic considerata quadam pro noi praeendi sententia, & causas ipsas explicantes mez sumus. Fuit olis Sicilia insula & priscis quidem temporibus peccatarum ut felix prouenta, ita & eius generis frugis in aenescimento Cetera terris suadantate praestant, auge ut non solus haec incols poppetant, sed eti[am] vobis Romanis idem ad vitam sine necessaria, per annos singulos exportabantur suis. Vnde tunc primus Romani Theodoricum deprecabantur, ne ea in insula maior aliiquid Goborum praesidium collocaret, ne eae res forte ad cetera prosperitates, foris libertatem interpellaret. His ita peractio, bostrum exercitum Sicilianum manegant, qui ferme nec bonum multitudine nec re aliud vilianum esset in h[ab]ito parte, Siculi vero v[er]sa hostium clausi, nou ad Gobos quicquam denunciare, ne se conuiceret manus omnibus, nec hostibus alieni cencere vicinique occidentia rure esse, sed promptissime pacem facili[r] rure vridam portis, super quis hostium exercitus manibus excepterit, & hande ne egere, ac infidissima feruista solent, quae diutius in carcere aferuntur, donec dominoru[m] voluntarie manus effugerent, in nouis quoddam & alienigenis flamin incident. Ea itaque ex insula hostes, vi loco munto impetu facto, omni Italia et in fine v[er]o parti negotio sunt: quia etiam vel v[er]bem hanc Roman ceperunt, ac tantum inde frumenti numerum importarunt, ut vel ols[us] in anni spaciis queant Romanis obfistere. De Sicula baetum, quidam per Gobos vi venua detur, per nulla modo iam poterit, criminum magnitudine misericordiam ab hi admittere, qui offi[ci]li in iuria sunt.

Nunc vero intra hos inuatos hostes exercebuntur, in eamque quidem descendere, & nobiscum acie decertare minime consent: dolis vero & deceptiuncula coinerent & per singulas dies nos propagando, in ista quidem nostris duabus & plane abordium nun patuerint. Ne itaq[ue] iterato has eadem patiuntur, prouidendum dicimus. Quem[m] pro ignorantia (semel circumventi) falluntur, si resu[m] in fortunam recidant, quia minus persicato, itando presidente c[on]sulatu sibi calamitatem, h[ab]uimus quicunque ex adversante fortuna si fieri videbitor, sed quia se deliquesce plane ignorat: vel illud quidec[em] adiecit quicquam, & v[er]o omnes maxime profutur, ut Vrbi haec manus sibi aquentur, ne cum aliis & ipsi demum coerent, vel ab insultu[m] bostris circumuallati, sed male exclusi aliena pericula, nec villo restra discrimine vicitur, sicut fuit in premium. De fuit vero, qui v[er]o ad eos concesserunt, dicturi hec sumus: Si enim qui nobiscum fuerit in hostem intravit, & a nobis dende fidem nostra ex confessione accepit, ne se iniquam rete: v[er]bu[m] donu[m] n[on]e viciquaque refutamus, ne fratres in manus dedicent, nisi efficiunt censuerimus; profecto nos vobis quidem traditam fidem feruimus, etiamque effememus. Non enim qui vel cum omnium miserrima passione facias negligenter, erga alium quempli[us] firmior am prefece[re]t, etiam minum quinquerem: qui patru[m] velut absurdiu[m] nascit, et indicat, ad omnes, qui faciunt versantur, etiamfere per fidem vulnus habet. Totila,

Pelagi[us] vero ita responderet: Summum tibi, vir strenuus, in dicens fidum fuisse me sum & oratori nomen extollere, estib[us] illis in soldadis forma statu[m] nos forte. Virum namq[ue] amicos & fratrem non planu[m] eum affectu[m] consumela duxerim, qui vel capi illi percuteret, vel ad quenam hauc degenere moto, sed vel quare in fida dimissem ad te delegatum. Non enim homines oratio[m] munere sicuto funguntur, si honor[is] ab hu[m]i]ne sequatur, qui suscepimus se sint, sed quid v[er]o Reg[is] ne polferem sit perangendo ad eos, qui se leguerint, mox redat. Sic igitur v[er]e affectu[m] iniuria longo magis conuolat eo ut aliquid effici, quod ob causam reuertit, quam Principiu[m] vobis benignis[er]o. Andicu[m], nihil pro te confessus ad juos redire. Deprecor autem, beataque quam sat circum, quecumq[ue] praeſatu[m] nunc es. Cur enim quisq[ue] ut molestiū se

III.

IV.

V.
P[ER] FILIUM
DIAC[ONI]
TOTILA
RESPON-
SIO.

probat.

probat, qui anteponit postulatum respondet, contentiones falli-
rum se negat. Sed illud quidem minime subtiliter, quod pro re sa-
cile feras, quantum ergo Romanos qui in re armis suae operis, offi-
ciorum, benignitate & benevolentia, qui in Scindis mitis ad-
uersitas immortalis quoddam decernit sfundere edam. Sed i-
pse, mea ad te omnia legatione, ad Denim hanc transferam, quae
supplum contemptuere osdissufo solet. Huius sagittis dicitur, alioquin,

VI. QVÆRO-
MANIA AD
DUCES.

Quem Romanos vobis resuilla ad se redendum videte, es acris
animis consulari, quo & fama quotidie remansendo, in ambo-
litteris osficeris. Milites vero nolumus noscere deinceps sed se
ad hunc suspicemus. Vnde Romanus Graeci immissi exercituum
Prefectus Dicass & Coronum advenit, laevi militibus & undi-
to cum genitis proficiunt modis sine: Talem, vobis presentem
est fortissima pellitrix, ut vel impium aliud ad alterum via
faciat, utratis patrissimis, bandissimis poset ut successu nobis in cri-
men acrius: necepitque siquidem magistrum excusationis in
plenum habet. Non vero cum nobis sit ad opulitudinem nisi
quicquam sit virtutis, verbi ostendit clamitatem suam, hoc
deportatur non ad vestrum. Sed benignus que dicturum sum
audiatur precarum: nec tibi diuina audita ostenditur vobis
voluntas, sed nulquam excepisti nec nunc magnitudinem.
Nec quidam aliis cogit debetare, nec opere quidem, nec verbo des-
trui ferme de cetero poterit. Non vero, & Princeps, non Romanus
quidem, nec rebus coniunguntur ducitio, nec exordium vel mo-
ritum, vel legum sicut est, ad perinde rebiles: & qui Imperator
non ultra in Vrbem exercitus exterrimus, sed hostis patius
ipsius in via arx defensus. Nam vero relata ait vobis, capitio
que bellum vobis in exercitu ex legi cedentibus, date vobis mili-
cipi alimenta, non ne necessitudine sufficiant, sed quae & re-
molum saltem vita descendunt, hoc sicut: & vos superflua fe-
lla, vobis contra fatum strenuus, quamcumq[ue] domini seruus per
est ut minister. Quod si vobis noui facile placet, sed dignum
ducenti fine vila spacio nisi facere & id luci estu diriges ha-
bitum, quod in exercitu nobil opera inquadribus caputuram. Et
ne si id quod de vobis fuerit adhuc relinquens, fatum ne obstru-
cat, nec morte beneficia manu, fraudulis, nec vita exitum noli in-
vidas, comitem prouiditum suosq[ue]m, sed vobis facinore in-
finis Romanus exercitus difficultabim, hactenus ad Praefi-
ctos militem Romanum pergitur Procopius.

VII. DIRIBA-
MES VU-
GET RO-
MANOS.

Praefecti itaq[ue] his audi, clementia Romani, quis tribuit,
nullus in praesencia ejus respondet, ipse vero necare, impio due-
ra, ne plane sine discussione fore, p[ro]p[ter]a recuperant: sed sacerdotum
tamen & exercitus transfigurato exercitum in identem affirmare
affutare propidiam est. Deniq[ue] his regis Romanos soliti dimicant.
Fames interea natalis secunda in immensum cum acrest, maximis
in malorum crux, ve quod ciborum ad ardorem & gaudium
sagittarii genera, & natura excedentia termino. Sed h[ab]et. Co-
nunq[ue] vi h[ab]et Praefecti, confideat fragmentum maximum numerum
inter mentis suosq[ue]modi suae necessitate multosq[ue] fraudatur.
Romane primoribus, & hi quidam ducasus ingens prece-
rendit aut mediorum siquidem quod recte invenit in eis geni-
us, et p[ro]p[ter]a p[re]cium erat. Sed vobis non et raro & deinceps
facultates, cibos tam delicatos vt possint & cibos apertissimum
more oblati, etiam p[re]ciosi parte queruntur, p[ro]p[ter]a medi-
num complecti, planis m[od]is forcitare confito atque coquuntur,
id cibis genio necessitate ope[ri]a suam inveniunt.

VIII. MISERI-
MVS STA-
TUS O-
MANOR.

Bossus porro & eius armig[er]i, qui bateat h[ab]et etiam venale,
autem quinquaginta vendebatur. Ex Romani vero cui vel equi
forse ob[lig]at, vel iustimmodo aliquid demissum erat & purpureum,
inter felis & maris habebatur, quia mortis animalis carnis v[er]o
s[er]p[ent]is posset. Cetera hominum turbula vitiosa dante & celeste quae-
les area Vrbi pomerium & locis incircuari. postea & affam-
nascuntur quae tam decimas ne vel aperte vel in latere offendere
acutis cibis atque, Quandiu itaq[ue] sunt Romanis numerum, fra-
mentum (vt aliud est) & sursum comedebat, ut in v[er]o ibi den[omin]is
is defuit, domitiam sapientissimum omnem suum infeste, &
pro diuino bacis vido in eorum conuaria iaduatur: sed vobis fru-
menti milibus m[od]is reliquum fuit, quod in exercitu Romani pos-
sent, ad vitias viuas si iam circumfuerit, quibus deficientibus,
cum eorum non magnificis copia est, atq[ue] adas ad satiavit at
non omnes habebant, corpore extenuari dantque ciborum, color[is],
cum in pallore se pavillant, & lassorum convertunt, simillima
idioti videbantur: plerique vero vel in celotore, vel dentibus ad-
huc ipsi[us] v[er]is ricas mandebant, ad impensis examinati cibabant.

• Tamque vespurganties in eodem & flercibus vtebantur:
nonnulla eti[am] fame nimis & exgrauit manus fistulas inferuntur,
cum nec canis quidem, nec mure de cetero inuenient, nec alia
cypriam denudatum animal, quibus ut in cibum possint. Etat
inter ceteri Romani vir quidam liberatus quicq[ue] fistulas can-
pater, hinc si q[ui] omnes crevansib[us]ebant, prehensando ut ali-
lene, cibum fistulas agitant. Tam illi nec ingensq[ue] quidem
ne vobis editio perturbations induit, sed suntq[ue] dolos dif-
fusimatu[m] fistulas se subsecunt, & cibum max[imum] acceptos. V[er]o vero
supra Tiberis pontem peruenit, capite obvoluto, vestigio scutis,
in Tiberis aquas conformati exalit, & cibis suis, Romani, &
ceteri, qui ea tunc forte regias considerant, h[ab]et fame.
Ad poltermum variis in via belis detinet & a Gothis in-
terea profligat, elementum Rome degentes obficii,
clan prodigiis Vehem Gothis confundit iniuste, hi fuerunt illarum, de quibus illa Procopius ait:

Cum itaque perpaci (vix diximus) edendum ad morum
cavitudinem relinqueretur, & quidem in fame conficitur; qua-
terni costader quidam & Iacobini genet ad portam, n[on]nae ob-
scenit, n[on]lute consulebatur, quia ceteri omnibus pre-
preferunt, denique & panis a terra rem refit, & ea se detinente,
Totila inde adit, exceptus se Gottham intra v[er]am exerci-
tum pollicetur, idque si nulla negoti factus aperitur. Tum
Totila gratias illi & redditorum ingentes proficit, pacimque
denaturam non parva, sed ex quo ob[lig]at, & peragret: datur
quodcumq[ue] fuit & fistulibus cum his fistulas dimittit, lacum con-
tagiatus, unde di abitum affirmat suu in Vrbe fore.
Qui vobis ad murum venire, refit compescit, in propaginata
sp[iritu] nulla interpellante, evanescit. Quis vobis enim tenet, ifani
barbari omnia offent, & nobis omnino edere impediti
vobis fatevolent ut invicem considerent, & item licetius plus
sum, ubi iam confidissent, quia nunc obficiet. Primum Ga-
lori usq[ue] Totila v[er]a renunciatur, que rident, eadem quo
primum audent, sive primum denuntiantur.

Quorum relata sunt. Totila ergo, qui, eff[er]e & subf[er]re & ex-
erit letitia non mediari off[er]it, & p[ro]p[ter]a tanto propter fluctus
capti, h[ab]et dum confundendum ho[m]in]um esse conficitur. Non
multo inde post eam ad Totilam sicut idem venit ad id facinus
h[ab]entur. Tum illi alios cum his ruforum ut max[imum] &
ip[s]i obligent omnibus, idque si nullus ob[lig]at, & peragret: &
ip[s]i obligent omnibus, idque si nullus ob[lig]at, & peragret: &
ip[s]i obligent omnibus, idque si nullus ob[lig]at, & peragret: &
ip[s]i obligent omnibus, idque si nullus ob[lig]at, & peragret: &
ip[s]i obligent omnibus, idque si nullus ob[lig]at, & peragret: &
ip[s]i obligent omnibus, idque si nullus ob[lig]at, & peragret: &
ip[s]i obligent omnibus, idque si nullus ob[lig]at, & peragret: &

ISAYEV
TETRUS
VOKANT
IN VIRE
TOTILAM
XII.
TOTIL
TOTILLE
TOTILLE
TOTILLE
TOTILLE

Quis vobis non longe post ad Totilam restierit, prius
similium referunt omnia. Inter ea vero Romani milites multo
explanant quod ob[lig]erent n[on]no, non precidit Vrbe Galbu de-
cuntur iter eti[am] habentur: quia statim comprehensum ad
Bellum deducunt. So[ci]tanteque Belli, quidam Totila animo
agitare: Goribus resistent, eam p[ro]p[ter]a leuros quodcumq[ue] in
potestate Vrbe datum vobis enim ad barbarem & Africa ramar
relementar. Sed nihil omnium Belli & Corvi Vrbi tuis post
audi, ne ob[lig]ent si (pro capti) gerre, nec aliam
ranta ut ratione habent. Unde sicutum, ut tertio dicitur Iusti
Liberi cum complicitum p[ro]fessi, ad aggregandum id facio
inventare. Tum illi alios, quidam cum suis ruforum, cum his
& sanguine quendam sicut p[ro]fessi. H[ab]ent ad Totilam
postu per teledant, ad rem peragrandem confluunt.

Q[ui] omnium certis factis, primis tenebris, vobis[us]o armis
infestu exerceat, ad postum a[cc]iuntur dixit, quartu[m] q[ui] inde
et Galbu praesidat vobis. Iusti Dicass[us] per fucem inbet in
narrat[ur]. Q[ui] nolite statim eadem, quia & leuros q[ui] ob[lig]e-
nt per vices cuffios, ad mitem, carri, ad foras ablatas ap-
petit[us] desiderant, praecepsaque h[ab]entur, & refracti
ferrari, & q[ui] Galbu adhuc p[ro]fessi, & patrem[us] p[ro]p[ter]a
cum vobis[us]o exercitū Totila intra r[ati]o[n]em ad hostiū arlestrum
recipit. Sed ipse intrat est trum, vobis in locum copias em-
peri cogit, ne: abre dueris p[ro]milit, hostiam in fiduciā veritas
Veram v[er]o (ut ira) tamultatur, & perturbatur mole Cris-
tum, ya in capite v[er]e, Romane in aula amazim[us] in Romanorum
paris macerata cum Dicassu ipse, ut serice cruce, f[er]mam captiuit.
P[er]t[em]p[ta]t[ur] Romani cum cibis se transfringunt, in tempore per-
fugantibus batebant. Sol omnium ex partibus viris Dicass & Es-
tib[us] cum aliis n[on]nullis, cum preparatis ad id temp[us] batebant, cum
Bellis fugere portarent. Sed Maxima Olybrius, & cum bis fi-
niis Orestes, & a[li]q[ui]diam in Petri Apollon ad se fugare
p[ro]p[ter]a.

Constat sane e[st] plebe runc bennim ad quam e[st] e[st] in Vrbe

residus

resiles per id tempore fuisse qui diuinus se templis adspicunt; etiam unius iames Urbe excoferant, & in aliis se contularent terras, vel ut super iam diximus habeat a sumptu perierant.

XIII. Multimercato & nolus q. idem de Regia & Influm dicitur. Totilam fecerant certiora quo affirmante pergerant idas fuisse vancare, neminem tamen suorum superiorum infeste usq[ue] in iusta ratio h[ab]entiam suam dicendo, quan[do] ergo si ut illud ferderent. Verem v[er]it primus ille r[ati]o, nec illa a consiliis dico resoluere h[ab]entia suis. Totilas ipse erat gratia Petri apostoli tempore excoferat, sed Gotthi istore quo oportebat habent, obrenunt. Unde hoc patet enim in libro quidem desiderari regum ducem ex fonte, sive regis e[st] p[ro]le boni nos, intentus itaque id Totilat op[er]um Pelagio p[ro]p[ter]e seco[n]dum offert, Christi in manus eius exigua gressus, applicata ominus factus, & gen pro- cumberet, nequos & impes r[ati]o. Tunc ille artifex, & sive pro- cumbens, ap[er]tus est. Nunc nichil applicatus aduenisti, pelagi gregi dom[ini] respondit quandoquidem tuum me seruum esset Deus. Sed ab hoc iam a fine mense, quislibet in exercituus usq[ue] illi haec r[ati]o precium Totilas, Gotthi militibus edicto excoferat, & Romanorum decr[et]o ut in nemini obtrahantur, & in primis pretiis quaeque deinde seruaria certa fobi habentes uocatis quam multe in Patriarche adiutori invita- fuisse, sciamus maxima extiterit, que Bissas respondebat, ut qui velut omnium perditissimum homo infatuus ille di- uinus amici precium Totilas ad easteram pradam accumulat, sic ut eum Romanu[m] & Parvissiu[m] r[ati]o nunc alium.

XIV. Unde vel Iusticiam Booth quondam usus & Symmachus suis reliquias fuit ut ritum & inferiarum ad eundem, & ab iugib[us] paucem vel eccl[esi]arum alia quicquam emendando deponeret, qua facultate ante e[st]as suas eventibus imperfis, & sensibus ipsi sufficiunt quae indumenta amittere. Hanc sensu & Romanorum primores amplius pro[te]cti fortuna bona, domos excoferendo foris appassionata, e[st]iam dare sibi suppliciter pre- cedebant, mil pro[te]ctio invenientia & afferente. Sed Gotthi Regi in eundem iurem iam confiduerant, eis haec noxa insimulante, quod tradita Romani exercitus Duxibus non parva peccata. Iudeor[um] ciuitatis dislocatio, & Symmachus patris vi- nigris filialis, Totilas tandem nulla h[ab]entia iudicata permisit, sicut iam accederat familiis omnis, & extra in iuriis effici- serunt, vel Gotthi haec maxime comprehendit, ut coniugio nungi, quicunque factum, ut nulla ex hoc sit per barbaros virtuta, quae de re remissum retulit, consenserunt lamen.

XV. Quod autem ad Rutilianum pertinet, de qua agit, Symmachus filium uxoriensque Boetij plures eius nomi- na euidentur quae generi & reperiit etiam prima illa habetur ex Symmachii Senioris, & quam vitro duo d[omi]n[um] tenuissimam candelam & candelabrum, Sidonius Sibonius ad Hesperium credet: aliu vero, de quo est fieri Symmachii junioris filia, conlunigum Boetius rum exilia sua Boetius quis ex Urbe migravit Constantinopolim, clarissima fama, ad quam exstant complares S. Gregorii Pape epistola data, cum Pontificis electio, unde dicitur ab hac ep[ist]ola ipsa Gregorii badeam scripta sub indicione quartis, facile quis- tate liget. Sed ad te Totilas te deannas, de quo ita Pro- copius subdit:

Potito antem d[omi]n[u]s Gotthi omnibus Totilas ad se convecerat, verba haud mea fuit: Non equidem namque aliquod vel nob[is] magnum montium genus in p[ro]p[ter]e fallitur, & v[er]i committo, hoc vos cito locu[m] ad casu[m] vel mox disserit, que apud me ante hac tempore differat. Pobiscum vero, quia ex me acceptissimis animis opinor. Non igitur ita commonebam in genitis et in similiis n[atu]r[is] & verbis, que ad felicitatem tradicunt, nulla est mortalitas, sicut etas debet, vel si quis forte infecta oppri- matior, & quandoquidem erit nullo sunt pacto, que prole di- ceatur deinceps responda. Quis fuisse? Eure quondam & Grecorum illarum militum belloso, amerit in vnu r[ati]o: commu- nis, quia ergo maximus in modu[m] ad gloriam opio, r[ati]o b[ea]tior, & e- quatu[m] armorum, quia in hu[m] copia suscep[er]ebat, veteranorum

præterea & prudenteris morum r[ati]o ingens, qui sane ipsius in certi- minibus confestatis nostris rebus conduce plurimum ridebatur; & alioqui à Grecorum milium milibus, sicut hi omnes denuntiati, imperio primum fuerit, deinde & ceteris rebus priuatis.

Nunc vero nos, qualesquis sumus, & tanta præstans pauci- tas, nudi quidem & pl[ene] calamitosi, ignoramus omnium, hostiam ultra virginis mitia vicimus, & summatis ut d[omi]n[u]s can, que cessa fure, c[on]summodi sunt, ut credi vix possemus. Causa vero, cui hac ita nobis contingit, statim aperiam. Gotthi tunc primi- præceterio omnibus equitate possibilia, ut inter se inueniatur, ita & in Romanorum sedibus indigne quidam patabant quibus (uti par erat) permotio & ita successus Deus pro his. & con- tra nos depugnat. Quo[rum] seductio, ut eti[am] multitudine ac viritate, ceteris, & cetero hosti, ceteris ut ceteris inter se superiores vi quadam tamens occulitores & ceteris diversis deinde non se- fere. Vestra itaq[ue] inter se sunt rei quae ceteris sunt ut seruitis, id est ut aquitatis de cetero inveniatis, non haec per se tenuerint, vobis vel dumna quidam subiecta in festiua a max[imum] tenuit. Non n[on] Deus sine deo delectat vel temere homino generi vel priuatis cuique ratione fere presidat cōsuevit sed haec quæ maxima e[st]ant apud quos equi- tari & r[ati]o bascatur: Et illa quidam banduqua quod a scicle est ad a- hos, bona traxi, & rei qui rei non omnium habeat a potestate, illud ut e[st] ag- vobis necessarium fore afferratur in iustitia & in iugis & in iudiciis quodq[ue] seruitis, h[ab]et & et perpetuū vobis adipiscamini felicitatis.

XVI. Ita quid Totilas apud loios e[st] grecie philosophatus, ex iustitia cultu Deo rependi vicitur docuit. Quod ade- verum est, ut et atq[ue] ea parte adiuvet fler pietas & ve- raque religio, nihil ob id erga illos propensionis diuina clementia, si peccata reliquias dunt; immo magis in eos vindictam exercet, qui cum confiteantur le nobis Deo, faciunt timen negligunt, deterioraque infidelib[us] scelerata parant. In quam lamentant Apostolus, & praco c[on]fessus & dicit, illa proclaims: Ira & indignatio omni anima operanti malum, Iudicior[um] & Grato, quid Iudeo primum & Gra- co, nisi quod prius ad supplicium aduocatur, qui actus delinqüit notatur? Sed & leniens a Domini gratioris est capax, tunc, qui sic voluntate Domini & non facie- ve potest qui multis pro aliis sic afficiens plagiis. Adeo ut ex his cogitur Deus (si ita dicere licet) aduersus ne- quillissimos Christianos Euere Gentil[is] b[ea]t[er] & ad ple[bi]enda Catholicorum facinora interdum propitiis vultu ad caltra respicere Echinorum, & ita vt ad puniendo illos nefandorum criminum reaquosquid in Propheta contesta- tur esse videtur, vbia ait: V[er]a f[ac]ta est: V[er]a f[ac]ta est: f[ac]ta est: nempe ad ini[st]i genda Indis verbis: quorum pronosticiones, adop- tio, legislatio, & vera religio erat, ut corrigitos im- probos filios aliqui dilectos cogatur ad habere fibi odi- biles seruos, iuxta quod ingemiscat amans Pater, & dicat si sita consolabor super hostis, meū. Sed ad Totilam reuerta- mur, de quo subiicit illa Procopius:

Totilas apud Gotthi distinxerat, Senator ordiris ex Urbe viris ad se posmodi cau[us] atque ploras exprobando, indignando, abuere, & illud in prima quod per Theodericum quam multa af- fecti sunt beni fiscis, quodq[ue] in omnibus, temper constituti v[er]itatis f[ac]tis per eum ante hac magistris rebus & rempublica ipsi eis permisit, & aliquo in beneficio Gotthos ingratissimos se prestiti f[er]ent, in quorum taliter ad electione flexerant, ac Grecos simul in- xerint in patriam comisus, suum proditoris tam subito inde- tergerent: scilicet: Scis[er]it[ur] de n[atu]ra ipsa a Gotthi modi in quibus quidam per se fiscis, mox cogere, n[on] boni adiungere quippe fiscis, sed & verborum, que ad felicitatem tradicunt, nulla est mortalitas, sicut etas debet, vel si quis forte infecta oppri- matior, & quandoquidem erit nullo sunt pacto, que prole di- ceatur deinceps responda. Quis fuisse? Eure quondam & Grecorum illarum militum belloso, amerit in vnu r[ati]o: commu- nis, quia ergo maximus in modu[m] ad gloriam opio, r[ati]o b[ea]tior, & e- quatu[m] armorum, quia in hu[m] copia suscep[er]ebat, veteranorum

XVII.
CAYSA
KVINIS
GOTH-
RVM.

XIX.
CVR INF-
IDES
ADVERVS
FIDELES
ALI-
QUANDO
PRÆVA-
LEANT,
& L[et]z.

d[omi]n[u]s L[et]z. 32:

c[on]fessus.

XIX.
Q[ui] AD
SENATO-
RHS QVE-
RELAT[ur]
T[er]TIA.

f[ac]tum.

XX. PLAGIVS RGGAT PRO CA- PTIVIS.	<p>festem deprimit, cui se subesse molestissime ferrent. Sed quae de Pelagio Romanus Ecclesiæ discouno, cuius super mentio facias est, his addat Procopius, videamus; aut enim:</p> <p>Pelagius vero pro viris sotibui, ita & infelicitibus supplex Totile factus, non prius precari bene desit, quam illi elementares in omni se fare politissimis Romanos dimisit. His ita peradū. Pelagium Totilas & ex triu' relictarum præcipuum vniq' bessorum nomine ad Iustinianum Imperatorē legatus, ac diu in inviando ad eis, suis ut partes amicis benevoli reverentur, & leuis redirent accelerarent. Hu' deinde munxit toti ut viribus militibus pacem fibi cum Imperatore & amicis conciliare posmodum cogerent, si pace infici sedarent, Romanum ad solum diruire, interficereque Patrio' viru' in Ilyris sellam transferre, lateru'que Iustiniano conscripta, quæ sic se habent:</p>
XXI. TOTILE BPISTOLA AD IVSTI- NIANVM.	<p>Quam ut ibi Romæ ad hanc diem contingent, cum te suisse ad locum tam putem, silentio praeterea videntur. Ea' vere, quo- rum de causa ad te oratores ho' iusti, statim intellige. Zona pacis tute ut deligatur, nobisque traxas, in prima deponimus. Quo- rum ipsi monumenta quam optima & finni exempla Anatoli- sum & Theodoricum habemus, qui paulo ante regnabant, pare- que & ceteris bonis sua tempora compleuerunt. Si ergo has tibi placent etiam, messe pater vocabere. & bellis nosfisi in quoquecumque libans fuisse, habebo, hinc Totilas ad Iustinianum subfidiit vero Procopius:</p>
XXII. TOTILE BPISTOLA AD IVSTI- NIANVM.	<p>Hu' cogniti Imperator mandati, & oratoribus auditis, hos statim regnos dato dimisit, Terterique rescripta, Belisarius se bellicis rebus prefecisse, & liberam habens hunc postfatuem, que ad Totilam pertinet per aliam. H' ex exercituus Tigilar, cum ab oblate pace se videtur exclusi, in Lycania accepta interclusa clade, quoniam Vrbem delere penitus me- dicatos sit, Procopius ita narrat: Quibus cogniti Totilas rebus, Romana in primo ad solum prostraverit decernit, & maius exercitus parte silvam velicta, cum reliqua aduersis ionanem in Lycaon contendit. Sed multa tantum pars eis hanc tertiam constituta quia conseq' poverat, adhuc eis vilere ciusmodi Totilas ruinam in incisus ab illo fabricatis diuersis in locis sibi pro- stratis, sed polka opere subitaneo hande adem pro- trudine hoc anno a Belisario restituit. Sed pergit Proco- prius: Pulchritudo præterea, magnificientiaque absunt ut incen- dia aduersa ambo inerat, & trirem Romanum in eis pugna- donrum redire. Quibus de rebus Belisarius certior facilius, nam- nios simus & literas ad Totilam misi. Quis vobis in conspicere venire, & sua adiutum causam explicare, litteras reddidere in hanc sententiam scriptas:</p>
XXIII. LITTERA DELISA- RIU AD TO- TIL PRO VRBE SEK- VANDA.	<p>Ad viuum ornamenti, edifica, que ante nulla sufficiunt, & si- fures, sapientem ferme virorum inventorem fore & in litera- vire pascallentium: Que vero ad pulchritudinem extant, de- re, insipientium præsumendum est, & quies minime potest in sua malorum natura argumentum monumenta postferat at relin- quere, Roma quidem civitatum omnium, que subdole mons suus, maxima & magnificientia rite facile alternativ' eximi- viro recto virtute confusa, nec brevi quadam temporis spatio in ranson' his magnitudine & decor' evagi: sed Imperatorum multitudine & maxim' summorum virorum caro, tempore di- turnis ipsa, divisa in uig. & potentia magnitudo, ut cetera a- mula, ita ex viu' nero certior utr' ob' cogere hunc in locu' phe- posse, qui vobis habeat taliter tantum, paulatim edificando, omniumq' quoniam virtutu' postera proderent. Et itaq' ut his illata p' u' ure apparet totius facili' tempi'nam mortalia u' ad inueniam cedens: quandoquidem progenitorib' ipsi' virtutis mem- moria demeretus, posteri' vero operum tantorum felicitatibus.</p>
XXIV. DILEM- MATE PBR SVADRT	<p>Illi itaq' seita labentibus, recte velim interrogare, & dubius al- terum nec barum fore, eis enim hoc bello vicini ipso succumbens, si ita force cetera, nos superabat. Quod si ueris & Romani demelioris, non atri' ut Vrbem sed tuam deles, quam h' feru- roris, ex postfatu ceterarum omnium præstansissima opulentior fieri: Sin vero ad tuam detinorem foras ut nobis facili' erit: Roma incolam seruata, gratia ubi apud vobis conciliabitur & no' medioris: quæ per te caro fore delecta, nullus tibi de cetero relinquetur adiumentate conseruandam & clementiam locu' nesci' u' u' u' apud te u' u'. & exequatione q'nd' sonis bonorum ipsi' facti' dignam m'reber'': nam qualis Principia spe-</p>

ra fuerint, tale ne usq' ex n' etiam nomen ferant: hac tenus Belisarius Totilam littera: Quibus (inquit Procopius) Totilas (ape' petelit), & ea bene momentus magnis aliis, scis' demum, Vrbem inoffensam armant & integrans, deinceps eiusm' hanc voluntate certiorum per oratores Belisarii fecit.

Sed quis anni huius rerum verum Vrbem finis? Cum igitur eo confilio v'ls' esset, ut inuenimus parte eam Tocilas spoliat, ap' vnoletum extortum cogeretur ad prelium Vrbis relinquere, si eam defendere v'ler, siq' e' definita remaneant, que in Italia prædicta expugnat, aut occurreret Belisario nulla facultas esset, reuertenteq' die iteum ad eam, cum v'ler, sibi per dictu' invenia ad eum parte parans: mox ipse Totilas exegressus ab Urbe, com' Romanis apud Lucanos primu' inde Calabros pugnat. Inter ea vero Belisarius Vrbem aggreditur: eamque in- greditur, m'roloque dirutus (v'leu') statim intrans- d' coru' curauit, tollisq' munitione, adeo ut reuertente ope- r' eam oppugnationem Totilam omnino repulsa: q' ab ea se p'ce reiecit, Tibat se contulit, huncque tandem fi- ni' res' Vrbem huius habuerunt, loquac' quidem omni ex parte atque funebre.

E' Hoc item anno transacta h'leme, redditioq' magli'ne- oportuo tempore, Vigilius Papa & Sicilia solita Constantiopolim sub hoc anno duodecimo belli Go- thic' Procopius ita: H' ita percuti, iam biennio' circum- egere: Vigilius interea Romanis Antigiles ad Imperatorem ex Sicilia vocatus, byz. annus reu'it: nam ut eo contendet, diuinus ita in insula hic exaserat nostram, h'ce Procopius, nec de eo quicquam vicerit, Reduxisse locum Dacium Mediolanensem Episcopum, qui sibi occurserat in Sicilia, que di- centur in eis aduentum, demonstrabunt. Anafastus baitem illa publicitate de eius aduentu. Constantiopolim, que tam in omnibus hand'at, et perit, q' ei' perit, q'libet ad ipsum peruenire in Vigilia Natalis Domini, nam fit orationem habuit (v'leu') mensis Decembris Catane propediem Natalis Domini: quoniam in Vigilia endi- dom' potu' peruenire Conflantinopolim? Sed hec eius aduentu audiuimus: Tunc (inquit) obius e' ei' Imperator; & exsultantes lege'nt, sibi & plebs illa p'fallebat ante eum usq' ad Eccl'siam sancte Sophie, dicent: Ecce aduenit Domina- tor Danu'm, &c.

Per biennium vero furent' contentiones de anthro' Patriarcha, quoniam de promissis resu'c' & remittere eum in locu' sum, & castris manu' sua ostendebat, cum transferat eum in arce resu'c' & remittere, sed' igitur nullatenus relata in eiscent, sed tanta roborata virtus, q'libet mag' de'ferat, q'libet v'nt' e' Tunc: V'gilius Papa dixit: V' u' video, non me fecerunt venire ad se iusti- nus & Theodore p'istimi Principes, sed hodie sibi, quod die' de' fuit recipio. Cetera autem, q' lequantur, post obitum Theodo- rotae consigerunt, quando exsita in eis rufus perfe- cione per Theodosium Episcopum Cesariensem, oportu' ipam configurare Chalcedonem iq' basileum S. Eu- phemius. H' de his, q' spe'c'lat' ad alteraciones Vi- gili' jecu' Theodore Angula: Ceterum aliz' inter plu' sicut Imperatorem intercessere, & ex causa contentio- nes, neceps' ex Tribus capitulis, quorū causā (v'leu') su- petiori dictum est, & vocata fuit ad Imperatorem Constan- tiopolim. Sed a'ne quā rem' gelasius narratorem agge' d'lamur, p'p'ciu' elacionam, q'nd' eam effec' illa Le' Tribus capitulis suborta contentio in Oriente.

E' h'ce anno ex Imperiis dictis pollic' exi'que eadem e'le' perspic'ue, & exi'que per singulos ferme annos dic'eda' erunt, nulla de ipsi' dubitatio' penitus exorti' pollic' ce- men' hic, occidentum putamus cuidam viro crudiro, q' veraci' maiorum semita' discedens, nouam de Tri- bus capitulis init' rationem, quippe qui h'ce illa p'ca' p'tau' illa ep'cula, quorum dif'ferentia mentio si in Epis- copia Iohanne Romano Pontifice ad Antennum & alios Se- natores conci'pita his verbis c' Iustinianus equidem Impera- tor filius n'p'les (v'leu') ipsius ep'cula tenet et' cogit' illa' de b'ribis, qu'libet illa' sit certamina' s'f'li' significat: V'rum u'us ex Trinitate Christus & Deus noster dicit' pos'it, b'gl' v'na da' tri- bus person' f'acta' Trinitat' f'acta' person' e': An' d'ca' Christi

BELIS-
 RIVI' SYR-
 BE' IN-
 GREDI-
 TVR ET
 MVNT,

XXV.

V'gilius
 PAPA V'E
 NIT CON-
 STANTIN-
 POLIM,
 d' Asaph
 Fiquin

XXVII.

C' Ex'lio
 B'lib'li'li

XXIX.

caena peritlerit, impossibili Detinatur an proprie & veritate ma-
ter Dei & Dei nostri Iesu Christi Maria semper Virgo debe-
re apollinaris, & huius in hi Cath. licet Imperatori si dem
o habet eadem iustitiam Imperator, in fidei profes-
ione ad ipsam Ioannem Rom. Propterea,

ter hos omnes pacis arbitrii sedet, ut ambarum parium
auditor sedaret, si posset concitato inter eos conflitus
illos.

At non ipse id agere solus, verum colligi voluit eorum
qui aderant, Synodus triginta Episcoporum: in qua cum
adherentes inter se confractantes aderent, & inter
diferendum alterum reuter haud pacifice (vt par era) re-
ageantur, adeo ut quid magis veritati congruum esset, mihi
nemo posset examinari, & ex qua iudice lance perpendi,
placuit tunc Vigilio, vt qua quisque sentiret, & quibus
quam proponeret sententiam defendendam rationibus
comprobaret, sicut propter prodiderent. Tunc eopportune acci-
dit, vt id Facundus ex commentario illo duodecim
libros partito, quem habebat premambus, ne dum ab-
soluerat respondentem elicitem dederet qui posset plura
in extenso commentarium pro Tileni capitolorum de-
fensione perficerat que vulgariter quoniam quidem in com-
muniōne Catholica esse letipsum censimur. Videlicet Pa-
pago pro defensione eorundem capitolorum epistles (et
vidimus) eis episcopis, sed hinc inopus incurreret, fatis
liquebat ex his, quia toto illo commentario pluribus in locis
idem ostendit. Quare vero in ipsius operis prefatione
haud oblitus habet, atq; ea qua iuncta nobis dicitur
firmitate, secundum vbi sit;

Hoc opus adductio fratribus ad Imperatorem Constanti-
nopolis scripti quo nesciunt finit ac per iudicato. adducimus eis
Rom. Ep. 5 opus in cuius certamine, cum Celsus super haec causa
dilectaremus, mediante confitit internus p[ro]Acta p[re]cepto t[em]p[or]e
ab viginti Episcopis qui aderamus experti, ut cito tunc
affundaret quod d[icit] in deo capitulo videtur. Cum ergo per Ma-
gistrum Officiorum sub grauitate illa repondere contigerit:
vix mibi septem in diversis inducta date sunt, in quibus erant
actiones duo fratres. In eis omnia dicimus quia magna necessaria
vidicabam, ex his tamen aliquia decerpimus, quia non occurrerat omnino
nova d[icit]ere: sed quidam ita multa ver, numerexedit illar[es] respondi.
Sane queritur (h[ab]et d[icit]i) nec d[icit] a mepe traxisti fuerant y-
deri ibi, quidam et filii monstra p[re]dicti codicem, ex quibus
eis responderamus, vel pro memoria translatorum aliter continu-
bant, que sic etiam in illa response in transposita sunt. Idcirco
prolegimus ac ut promovere curam, vi numerum, qui memorata
responsio perfecta, brevi, concisa laboris offecit ista a servita
fidelis, iugis at legi animis & huic potius stat, hac cum
praeferat in diu. cum ius iubilis facundus, adhuc sub
iudice tunc temporis item fuile demonstrat.

Ceterum quantumlibet aduersarij virgerem conde-
minacionem, cuiuslibet scripserant. Trium capitoliorum
haud tamen ut videtur voluerent efficienes, ut ea de re a-
liter flueret, quam decreverit Rom. Episcopus, cuius
expedienter sententiam sint professi. Id quidam pluribus
in loco Facundus ipse restitutus, ut secundo libro d[icit] aut
Adu[er]it quod de tanta sua p[re]dicta me Eccliam quo[rum]
Romanam consiluerunt, & s[ed] iuntam B. Virginis Pr[es]ula expe-
dient & post lata: Quoniam ab hoc creditor quartus decimus
fuerit, et ne[m]pe Leonis, S. Vigilius nouam p[ro]p[ter]e aliqd
iudicare p[re]dicti illo dicentes: Nam secundum apostolum c. 5
que destruxit, haec ad nos, premissorum me confitit. & ut me
religionem condit obliuio: ubido, quas non solam audireta beata
memoria Primi ipsi Marci, sed etiam ego mes desponsatione
fuerat, &c. Habet autem ad finem operis idem Facun-
dus ad ipsum Imperatorem, cui scribit, admonitionem
Orthodoxo Anschite dignam, hic merito inferendam,
dum primus Thiodobus imp. exemplo eum, quid agere
debeat, id docet:

Maior Theodosius Imperator, cuius semper memorabilis erit
in Ecclesia Christiana oratio, quoniam ipsa de magnorum bar-
barorum praelis, & de maximorum tyrannorum triumpho e-
rit, non tam in eiusmodi victoriis rara fregit uita, in quibus
Trotius filius genere compatriotus non est, veram meritis glo-
riam, sed de suppliciis & publica p[ro]p[ter]ea ipsi patientia quam ex-
ponit, et regis flagio placet, ut ex humiliari. Ad h[ab]ito Ep[iscop]o
eo suffragante suscipitur, & inde illam fidei dilectione actione tem-
pus ab Ecclesi communione retulit, ut implueret, p[ro]p[ter]e credens
& sapienter intelligens, quod non ex iure, oralis iustifica-
tio, qua surat eti[am] a iudicio, ut Dei propositus, sed ex parte

XXXII.
SYNODVM
VIGILIVS
AGIT.

XXXIII.
* p[re]acto
vel perfe-
cto.
QVA OC-
CASIONE
FACVN-
DVS COM-
MENTA-
RIOS SCRIP-
PSIT.

XXXIV.
ADVERSA-
RII EXPE-
CTARVNT
VOLVNT-
ATEM
ROM.
PONT.

c Gal. 2.

XIX.
EX THEO-
DOSI EX-
EMPLO
SVMPTA
ADMONI-
TIO.

nre poset ad vitam, quod illa et ipsa subiectum. Unde credidimus quod quid sicut, Deus a Iugum antrosum sustinet. Et etiam Theodosius non dixit; Sed cum minus est exigendi fabicia, minor est iuris lege de cito non est auctor magis amare virtutem, ut etiam pote, conmender auctoritas. Et post pauca: Non tale a iugis patitur corrigit, quae e fuit quod excommunicatio et iugis vel Ambrosius. Illud enim non quantum male facta gestio, etiam tantum erat Theodosius postulat: quod antem non factum est, et si rectum suffit recte non ferri: quod nullus Regum iugis aliquis agere, sed sibi est faciendum. Autem facilius videlicet de fide decreatum, cum Imperator omnibus fidem Catholicam coram sacerdotibus proferet, non eandem praesertim faceretur auctoritas, omnibus Christi filiis liberas. Hoc et al. calce ferme libertatis locatus est Facundus: quos abdolens patet post dies ipsi obtrulitano Imperatori.

XXXVI. Sed rebus at Synodum quam diximus hoc anno Constantiopolibus, lo Virgilio Rom. Pontifice fuisse collectum, & in eius prima Aktionē auditis alterationibus subiectis parvum defensione: ab ipsi scriptis mandatis, Synodoq; iudicandas esse preceptas quibus omnibus acceptis, caldem Imperatori iustis esse tradendas. At non placuerunt illi Facundus, nec reliquias Trium capitulorum defensoribus, cum iam potestis inter schismatis militis copulat: sive enim eadem causa est futilitate in determinem patrem accipiens. Sed audi plenum Facundum in libello ad Mociannum inter plura de eadē Synodo ita labefacto dicentes: Cessu deinde & sublatu quibus causa causa aperiri, & interposito ad iugis Vigilius, & confundit. Eius opus restauit, ut quod causa aperiri videatur, prolixus quisque in scriptis explicatione figura. Et quia illi scripti maxime Constantiopolim occurrerent in eius edictum, quoniam nullus has causa fuisse significare volebat, & de sua furens inter se acutus per occasum huius iugis regnatio: si quaque fuisse causam cognoscere a universitate, quoniam modo dicta uera in praeiudicium magni Concilii, respondet: Acre p. f. ea subalterant, & que scripto refutant, indico non offendit, sed profecto informatae custodia palam ad eam deducuntur, tradere nos prestante & deflenda responso. Quod nobis hoc vidimus nos: Asaphus sicut in iugis inde aliis & excellentes affectos, cum iugis etiam, Vigilius scilicet, adducere ad eum iugis portaret. Ad quomodo haec in verbis cordibus audientibus, ut si detulerit ac lugere posset fieri nos, in quā tam anima ipsorum malorum adhuc mea veritas in hac cōfite subtilitas in Vigilius, cum tam adūtū patet fuisse illi vita est. Sed pergit.

Scripsit vero ille, nemp Vigilius, memoratus episcopio nisi aliquot dies ad Palatum attulit, arguit alteri derelicti partem in praeiudicium Synodi Chalcedonensis cum alterum citrigrapho, quoniam ea subalterant, referendarunt. Verum ne sequitur videtur: radii potestis scilicet, ut dicunt: Quod apud usum curia nulla contra Synodum Chalcedonensem responsum, ut inveniretur vel iugis, ut ipsa, quib; fuerat data, respondere, quia non scilicet ab eis, nec caro quae debent. Si vero de causa generali Synodi precebat, atq; ipsa scilicet etiam in eis eis, quod ei in dictionem fecerat, hoc provocat, ut inveniatur causa, quod ei si diuinulon, praevidet: quoniam non prauia, et, si demonstraret iugis ut circiter: p. scripto ī romano an iugis Constantinopolis congregari (nisi illi omittant, qui ante subscriptos) admissus cum approbatōrum suis episcopis a Chalcedonensi Capitulo approbatum, & illam Episcopum, cui & doctrinae laudes in memorato Chalcedonensi Concilio tate sane remissi resplente, cum suis dignissimis anathematizatis post mortem sicuti būcates & in eorum communione manebant, & hinc Facundus potest iam factus hostis, cum videlicet se inter schismatis collocalet inuenitus & in Vigilius plurimum de chirurgiapho aut ab eo tradito, cum Pontifex hierarchi auctoritati laboraret, illa refractis & inclemens, ne quod ait perficere summa auctoritas cause praeiudicium afficeret, ut debet, ut quoniam arguit hereticorum mos est, & ex-

cimbitibus ad adversarios interrogatis suam voluntati defendere, & praefecture militiam. Utinam extant ipsa Synoda! A Etia ex quibus sufficienti ipsi redargendi schismatis non eum locus relatus esset impollare.

Sed quod illis carmen, fragmenta hinc inde non sine magno labore collegimus, nec aliunde quidem, quam ex eiusdem temporis scriptis, nec magna ex parte illa pesterit. In primis autem ex ipsi Facundo scripto, quod in libello tunc temporis ad Mociannum conceperit, & ubi tandem aduersarum est fuisse Vigilius tradidit, dam ait: Accipit quoniam iugis ipsius Vigilius iuster illa facinus proferit, si ut editenobis ab Officio tertio Alixius gesta declarant. Ego in factis simpliciter beatitudinem regis, non pro Theodosio deponit, damnatione me a contraria iugis omninatione suarum auctoritatis: hoc enim vel si approbandum est ut sit secundum tam exilio nec tantum effe iugis iugis, pro quo abdiximus & coniunctio multipli ei segregari, sed quod ex persona Theodosio ipsiolum iba Nestorianum probare conantur, & quod ex ipsi libello Synodum Chaedenensem sic licet, a qua facilius est approbar. Hac Facundus, cum iam a Vigilius sententia recesserit, in ipsum inuenitus, quod in defensione Trium capitulorum, quam ante scritte suscepit, repulit.

Quo enim absens (vi diximus) pro Trium capitulorum defensione vobis est labores Vigilius, & aduersus eos, qui ea vna cum Iustinianum Imp. oppugnabant, infurit, ut perpeccit, viendis nihil nisi tria praeiudicis Chalcedonensis Concilio vel Catholice fidei quia quis patet rueretur, cum reuca omnesque damnatio etiū extiterit, qui fuetur Theodori, Theodosii, & Ibas, sed maximum damnum accipi ex eo, quod idem ferme omnes inhaerentes nouit Imperatoris constitutionis, quin Ecclesia Catholica communione haec tenet, iam iam in gratiam Imperatoris fch. similem efficiuntur, haec inquam, Vigilius Papa considerans, primū quoniam non ob Occidentales defensores Trium capitulorum scandali patenter, res secreto transpendat, effe, atq; (v. i. re, quia non spēciat ad fidem veritatem) diffundandalam potuit. Denuntiū eum sibi adūt: rati tenties Episcopos Africanos, & res effet in ea statu reposita, ut fuisse Occidentibus, pacis, fuisse Orientalibus omnibus inhaerendū effet confidens sibi visum, itō, ne tempe Orientalium fuisse sententia, quoniam illorum secreto de his iudicatis: spirata fore, vt & iugis in eis sententia perducatur, fuisse alter accedit, peccabat. Occidentibus in sententia, quia tempore fuitur, p. Triū defensione capitulorum, atque eidem firmiter in haec tibus, adeo ut eius causa fuisse à communione Catholica schismatis conflato, diuferint. Hac quidēm Vigilius Papalis transiusta esse, ea quia dicta sunt atque dicuntur, etiam si fugi faciunt.

Sane quidēm nemo iure inficias ire poterit, Vigilius aduersus Triā capitolū ad Mennanum Constantiopolitana Episcopum lib. l. iugis conscripto fīl ipsius Vigilius scriptis testificans, nempe publicis Actis lata ab ipso sententiā in Roficum, & Sebastianum, & eis Triū capitulorum defensores, de quibus dictū fuisse, cū queritur aduersus Roficum, quod inconfutabile, quam certissime fuisse sententia suam, quam Iud. eam appellat, ad Mennanum conciperat, in diversis provinciis promulgat. Id quoque testis videtur in episcopis ad Valentianum a Episcopum Tomitanum in Syriā: vbi tanē de cōfessione queritur, nimirum quod ab iugis fuisse diligitum, V. gilius quoque damnatio Theodosium & Ibas, & eos rescripti Chalcedonense Concilium. Equidēm ipsiū in vulgo fuisse darunato ab eo Theodosio ex alia episcopis Vigilius oīm scriptis ad Theodosium Augustam, Liberatus & diaconus tradidit, ut ut omnino conciperit, nequā potestis aduersarii suis fuisse quod procul abhorret a veritate illi tribuitur. Sed & de cōfessione Vigilius fuisse scriptis fuisse fine scriptis prodito contra Triā capitolū Acta Quirini Synodū fidei faciunt. Quoniam Sexta Synodus Aktionē scripta: dicitur Vigilius fuisse deus capitulacione mōcūmē, quib; argumenta contra radem Triā capitolū allata narrantur.

XXXVIII.
QUID AD
VIGILIUM
FACTVS
IN YSTO
DO.

XXXIX.
VIGILIUM
CIVITATIS
ESTO
LIBERTATIS

XL.
VIGILIUS
CONTEN
TRIACAP
TIALA
BREVITAT

Ex. 1.
All. 2.
Gaius. 3.
vid.

b. Lethes.
dat. Brise.

13.

ideo ut nulla dubitatio esse posse, quia de his Iustiniani
femoribus editio editam comprobavit.

Sed quid accedit? Cum id nonnotisset Africani Episcopi, & aliarum Ecclesiarum Sacerdotibus, atque pri-
mam omnium ipsi, quos fecum duxerat, diaconi Ro-
mane Ecclesie, Rutilio, Sebastianus & aliis; & magna-
biam causam turbae discordie diffisiique essent ob-
oramus idem Vigilius emissarii de Trium capitulorum
damnatione fereant iam sospicere, ita potius renocauerunt;
& confidentibus, etiam illis, qui iam damnarant eadem
Trii capitula, Theodore o videlicet Episcopo Ce-
sariorum, Mennam Conflantino politano, lata ab eo-
dem Vigilio promulgatis decretis illis, quo decerne-
batur, ut de controverbia de Tribus capitulis penitus
taceatur, quia propter proxime cogendam Synodam uni-
versalem, & res aliquando consolida fuisse, ita prudē-
terpunctum Ecclesie viarius est con illo iste Vigilius, ut
ob eam controverbia inueniatur Christianos orbis inter-
se colliderentur, acq. Oriens ab Occidente schismatis
descenderat, & ex mortis tempore aliquod posset
excogitari remedium, quo vixie pati conludentur.

De hoc quidem Vigilius secreto, & quodammodo infa-
tum Theodore o videlicet Mennam translatio testes sunt
acta publica, quibus lata a Vigilio Papa postea sententia
contra Theodorum atque Mennam connecevit enim
hac ipsa verba scripta leguntur in ipso libello sententia
Vigilii quanto anno Imperii Iustiniani dato, anno ni-
mitis Domini quingentesimo quinquefimo primo;
cum quid ab hoc tempore per Vigilium actum sit, ita ab
ipso docetur! Non vero longanimitati nostram sit, ut la-
gitate conculcante res te, quia circa seductio ab te pene
habet quequem ipsi monstraamus, tristam quidem in eis,
quod propter conditio remaneat, conditio & portum datus anti-
tra quia aliqua dispensatio & credamus temporis, quia tu
in pluribus annis impugnatum similitudine accenderas,
quod propter tempore medicinae alter exponamus ordinatis
tae fabulatione, ut oratio in posteriori perturbatione satis,
nihil transe verbis, nec iterum quia sicut facere ex tamen can-
sponsus, & tu confunditur ratione audacia, neque rati-
onale a fronde per ille predicatione necessitate rotundisti: ita ut
ipsa libello ipsi capitulo redicatur, & confessum tuum cum ei-
propter auctoritate Mennam coram vel tuis excusibus se-
zabimur in rei remissione.

Pof hac autem cum de presumptione solita nos pudor
manaret, nunc, & sacerdos pondus nec timor, & animi induc-
tio, dum amplius quam insum fuit in patitione tuis
affirmitio preterea ad hos eis causa producta, quatenus femo-
ribus omnibus, quae de Trium capitulorum quidam dicit, for-
paustrum, quid de ipsa re facta opus esset cum Africani arum,
illuminarum & aliarum partium coniugatis Synodo tra-
datur, nrum maxime praeponit requestus, & quod
foris iudicari, & frumentatis. Illud quoque magis pro parte
concedimus Principe, preferendum etiam Mennam Conflan-
tiorum mutata, & Daco Menolatensis viris Antiochiae,
ex parte Graecorum Latinum Episcopum, cum quibus omni-
bus Theodori pariter affixisti, nec non & presentibus. Iudicio
apropter, ruris sequitur sententia, & contentus, ne rique ad mis-
maratus. Canticus definitionis quicquiam de prefatis Tribu-
capitulis alio fortiori est. At deinde tuus ex invenientia
latae tunc invenientiam capitulorum ipsorum continens, in
Psalmo, te augeant & infraferre coram quibusdam Graeci E-
piscopi ex reliquo. Et tunc hanc modo ex sententia in
Theodorum lata, quam suu loco inferius integrum reci-
tabimus ex capite haec deducit sufficiunt. & ostendemus
ad hoc anno illud usq; tempus in ea causa Triu-
capitulorum ab ipso Vigilio iudicatum fuisse silentium
cum & ipso Theodorum eoramdem prius factam con-
demnationem iterum promulgantem, lata in eum sen-
tentia condemnant.

Sed quid accedit? Ex his, quae dicuntur, facis appareat,
etiammodi indecra a Vigilio lata silentium a defensori-
bus capitulorum in detractionem partem accusum, col-
lusionemque aduersariis interpretatum, vel latenter sub-
dolum commentantur, cum videlicet (ut ostensum est

ex perulantia Theodoni) idem nequam contice-
cerent, sed eorumdem condemnationem in Palatio o-
mnib; offentaretisq; indicata ea de re silentium, non
aliud, quam tacitum Vigilij confessum loiteretati sunt.
Quod enim ipse cum esset abfici, litteris libellisque illis,
qui coenferant (vt vidimus) nullum communiat, quod-
que erant (vt vidimus) etiam anno superiori) litteras absens
in via scripsit aduersus eos, quidem ab Imperatore
decreto subscrisperant, verum uissem Vigilius veniens
cohenissem, & postea silentium indixisset, arguere ad
futuram Synodam provocasset ipsum non recte incedere
pede sunt arbitrii: adeo ut perfuerauerit spud Occi-
dentalis illa de ipso sententia, Vigilius Papam in
damnationem Trium capitulorum consensisse. Atque graue
passi sunt scandala ipsi capitulorum defensores, qui
eis cupidissime expelant aduentum, ut Apostolica
auditoria ab ea, quam patiebantur, vindicarentur
Imperatoris tyrannide viupans, ibi que etiam Episco-
pos, vbi videunt omnia in contraria esse mortata, atq;
dem transacta silentio que sibi videbantur & fuisse in-
stantia a quo explodenda clamorib; fuit; in eur de ve-
luti desertiore praevacato emque infurexere, quem
cum aduersariis communicare viderent.

Constat quidem, ceterum, quos ante vel ipso Vigilius,
vel ante ipsius aduentum eius diaconus Stephanus a e-
muntione eadem ex causa suspenderant, a Vigilio ipso
cum venit, ut como unionem esse suscepitos, nempe
Zolium Alexandrium Episcopum, qui (ut vidimus) e-
diis subscrisserat, etiamen conditione, si tatum habe-
retur a Romano Pontifice, & a Theodori unum malorum o-
minus auferret, nec non Mennam Episcopum Con-
stantinopolitanum, qui prius post Theodorum ab eis
vocabatur in crimen. Hos namque omnes Zolium,
Theodori & Mennam a Vigilio communios Catho-
licis factos fuisse participes, ex eodem Vigili libello de fe-
tentia in Theodorum lata evidenter apparet, taliante
discretis verbis ipso Vigilio, Zolium Romanem concrevum
Ecclesie ex Apostolica eidem communione concessum;
itemque Theodorum & Mennam usque ad illud tem-
pore in dicti silentio eidem communione fuisse coniunctos,
postea vero ea Theodori priuatum, Mennam vero
suspensus. Ex cuiusmodi rigitur confederationis ostensis
symbolis non a defensoribus tantum (ut vidimus est) sicut ex-
stimatorum & praedicatorum Vigilius Papam aduersariis
adfectu sive atq; partice Trii illa capitula eodem inane per-
fuerat; verum etiam ab illisdem Trium capitulorum
impugnatoribus ipsum fuit assertum, atque summa glo-
ria diuulgatum.

Qui rem ex aetate aliquo affectu priuato confi-
derant, ipsum Vigilius excusat: quoque qui abfici adeo
per litteras fuerat communitas, mucus egit, vbi præsen-
ten proxima efficiuntur ostensio enim & ob oculos po-
poti Ecclesie factes omni ex parte rostribus, & quous
de portando luctu, alteri decernere perfuerat. Si quidem
similis cum quatuor Orientalium fidium Patriarchis, qui
subscrisserint, omnes ferme illi subiectos Episcopos in
candore sententiam atque subcriptionem inductos
inueniunt. Quam obrem nimis durum & asperum, valde-
que acetum aquae inhumani ipsi vilum. Apostolica
auctoritate quam ad definitionem, non ad distinctionem
sibi fecerit esse concessionem, velut uno gladiolu in
Orientem ab Occidente discindere: cum praesertim
sciret ne non de fide esse questionem, que dissimu-
lari minime posset, led per sonis, vt ex S. Gregorio su-
perius dictum est.

Licer enim pro fide pugnare aduersus errores Theodo-
ri, Theodori, & Ibiz impugnatores præferentes
non tamen (quod sepe inculcatum est) aduersantes
ipsi defensores trium capitulorum & que defendebant
errores Theodori, Theodori, vel Ibiz: papam & ipsos
penitus execrabantur, sicut & illi, qui contra Trii capi-
tula sententiam propugnabant; cu & viraq; pars in pri-
mis nihil le magis velle contestatur, quam confutari
esse Catholicæ fidei probatae à sacerdotio Cœlio Chal-

XLV.
VIGILIUS
COMMUNI-
CAT
DAMIAN-
TID-TRIA
CAPP.

XLVI.
EXCVSA-
TVR VIGI-
LIVS.

XLVII.
NON DE-
FIDE, SED
DE PERSO-
NIS PVIT
CONTEN-
TIO.

cedonensi. His etiam accedebat, quod quilibet pugnabat. Trium capitula a sententiis illa diuinitus posse, cui sitim gebantur Imperatori voluntate, impossibile videtur.

XLVIII. Quid igitur peccata Vigilius dicendum fuit, si de causa sua vixit ad futuram Synodus elegeretur indicatus, que potius (a fieri potuisse), ut per nos etiam silentio condemnanda, lovienda, immo lepida enda, atque penitus extinguedenda? Quod vero id non decet, partibus accidere ad eis, in iure concordante bonum, nec prius vilia est, ut posset pax deferrata cum pontifici ad fidei remedium in tanto discrimine iustum est, ut cum nulla pessima in perpetuum facili silentium, illud saltem ad tempus indicetur, ut interea cum celatum esset ab armis, pax mutua tranquillioribz animis traharetur: ad quam collaudata, sicut tempore Simeonis fuit, concepta commercia, ita & Vigilius placuit omnibus concedendam esse communionem.

XLIX. Quod autem iammodi Vigilius consilium in decessorum fuisse patrem accepimus, ob idque ipsum collinorem praesumus totumque ab adherentis conciliacione, quo ob uitorem Imperatoris, ad eius gratiam promerendam, a consilio continuo resiliens: adhuc omnina executa, dicitur latius, ut poteat, quod summa constantiae specimen edidit, vbi hoc anno Constantinopolim venit. Vbi enim non cum Carthaginis, sed grandissimum ibi fuit aduersus haereticos, cumque minus etiam dissimilandum se sit: mox autoritate Pontificia insurrexit, ne nullo habito respectu potuerit. & qui ruribz hac ex parte ducens Imperatoriam potuerat, in ipsam Theodosium Augustum, dum sine magno Ecclesiastico derimento toleratus, sententiam suam ex eorum cariis fecit: eadem pars sufficiens haereticos, quinque Acephalos Seuerianos & Eutychianos, quam ipsa eorum patrona meruerat. Hic quidem hanc vulgo iactata, vel telle in ius digno feruntur: sed eo, quo ob Pontificis dignationem, viraque laudata, & seruum suum, atque scientiam nullus dignor: sic poteat. Et enim testatur id Gregorius Magus in Epitola ad Hispanos Episcopos schismaticos vel quislibet: postquam recordande memoria Vigilius Papa in tribus epistulis contra Theodosium Augustum & Acephalos damnacione procula sententiam: enim Romanam viris ab his filiis ad ea & capitulo ei. Ergo nam casum habuerunt Acephali, & insule Damasci sunt, postquam damnacionem eis contigerunt? Ab his enim nec nostram quiescam, nec alios, qui Catholice fidem mysteriis inquit, sive, vel aliquo modo confiteri conuenient, haec aduersus aduersum schismaticos evocendum. Trium capitulorum defensores.

Vides igitur pro dilucide personarum, Vigilius magna consideratione subiusta arque prudentia, utue fomo pugnare, alterque se aduersus haereticos, aliter cum Catholicis exhibuit illatos quidem, quibz nec Ave dicendum moneret Apollio usque hunc saeculo facilius, tamenq; sub nomine, excommunicantibus sententiis, fulminis instat etiatis emulsi prolixi: hos autem non abiicit, sed Apollio a chancaria vilcerint, furens, iterum parvus, cum discouulat, annol, expectat, reprimit, cospicit, tolerat. In quoam etiam salutem illiusmodi aduersus Theodosium Augustum redemptam ostenta fuisse, si intendit equum in eam eo modo metuens censere Catholicos, ut ob defensam ante, damnata polica vel foliaria Trium illa capitula, in suspcionem vocaret producendi, & cum Eutychianis in iure tecero ficeret: sed ut tam evidenter signo ostendo vigoris ficeret, ut in Orthodoxa fide tenuenda, & haereticos eorumque patronam dinando, oibz, qui Catholicos re vera esse, erigerent animos, & quecumque ab ipso Vigilius gererentur, in maiorem partem accepissent: cum iam certo scirent, nihil apud ipsam Romanum Pontificem antiquus esse, quem aduersus haereticos fidem Catholicam propagante, posterius sartam rectam relinquere, que autem haec fecuta fuit, in loco dicemus.

I E S V C H R I S T I

Annus 548.

VIGILII PAP. IVSTINIANI IMP. 22.
Annus 9. TOTILA REG. 7.

Quingentesimus quadragesimus octauus Christi annus, idem post Confutatum Basilii septimus, & bellum Gothicum deconquerens a Procopio est nominatus: quo nous cladiis in Italia diuersis in locis Romanis exercitus, a Gotis afficit: ad diuinumque ad alia danata, ut Scatinorum exercitus, transfluo istro, Illyricum ceterum, hae omnia Procopius pluribus. Sed ne quis motus aduersus renovaret Imperator a disceptis aduersus illa capitula studis, quibus maiorem induit Ecclesie cladem, quam a barbaris patreteret Illyricus. Andigitur legubrem ob orbo schismate & a Romano Pontifice defectione tragediam.

Cum Romanis Ecclesie diaconi Rusticus atque Sebastianus Confardinopolis apud Vigilium agentes videlicet ipsum Summum Pontificem minime condemnantes (vt in variis etatibus) qui damnabant Trium illa capitula, inno & ipsam illis communis cause: idem ab Africis impensis, aduersus ipsius Vigilius te bellarium: id vero pte cesteri operari sunt Felix, Gelliani monasterii in Africa Abbat, acque Lampridius, qui hanc ob causam Constantiopolitanae te contulerant: & hec hi primus reiacti fuissent a Vigiliis Papa clericis, ex quod ipsius Pontificis virarent communione, dolo tamen se infrauenientes Sebastianum a econo, eundem a Vigilio abfraxente, qui & secum in eandem schismatis societatem Rusticum item Romanam Ecclesie discounum capitulum duxit. Hi vero cum gloriantur vindictae infusigere pro Conclilio Chalcedonensi, in eandem societatem traxerunt etiam Vigilius subdiaconos, Defensores atque Notarios, quorum huc sunt nomina, Ioannes Gerinus, Seerius, Iosephus, a tergo, Iohannes, & Deusdedit: hi quidem aduersarii eundem Romanum Pontificem ad diuersos Episcopos in diversis provinciis iheras desiderant. Hec autem omnia expresa habent in libello tentientis aduersus Rusticum atque Sebastianum prolatas, quem suo loco recitabimus. Eiusdem vero Felici, Gelliani hostis schismatis in litigioribus meminimus etiam Facundus Episcopus in libello a Mociam, cumque maxima um defendente fuisse Theodori Mophaeli docet, Abbatemque nominatus. Sic itaque fab praetextu defendorum Concilij Chalcedonensis maxime fuit in Ecclesia Dei Iohannes conflatus, & calamis exigitus ipse Vigilius, quasi fautor acfector impugnans ipsam SS. Synodum Chalcedonensem, & Cumone, ut vndeque ab Episcopis Orthodoxis querelam plena ad eundem Pontificem litteris scriberentur, quibus sui locis egenus.

Cum enīmodo ab Ecclesiis Romanis diaconis diueriarum Ecclesiarum Episcopis litteras perceperint, hand putantes contentum debet, quod de re tanta viris tantis est talis, nempe Constantiopolis scriberentur, magnopere turbati sunt, verumq; esse eximunt, quod ab ipsi Diaconi Rom. Ecclesie scriberentur, ipsum feliciter. Rom. Pontificem molitus aliquid contra Chalcedonensem Coelium magnopere commoti sunt, eorumque nouis ab ipsius Rom. Pontifice commonione divisione, xerejali ad tempus, donec res magis fibilexplorata fuerit, ab eius le confutidine temperante; ubi vero, quibus maior inerat in re tanta prudenter, ad rem specius cognoscendum intulit, utriuscunq; litterat; ad ipsum Vigilius conscripere: siveq; ductum Rom. Ecclesie diaconum, ne ipse Rustici & Sebastiani literis vinneris concilius est Oibia Ecclesie; Catholicis perturbata, & in summum diuinum adducta, inacte fuit ab eisdem immensi schismatis fundamenta, aduentibus cum ipsi portissim Africanis, qui (ve dictum est) aduersus Imperatorem primum pto. Chalcedonensem (vt libi videbatur) exercere vexillum. Hac omnis

a Greg. BB. 176. 16.

L.
VIGIL IN
PUGNAN-
DO D I
S C R A T I O.
61. 176. 2.